

Slovenska ljudska pravljica: **ZLATO KRALJA MATJAŽA**

Nekoč je živela revna deklica, ki ni imela ne očeta ne matere. Čisto sama je skrbela zase, pa se je zgodilo, da ji je ravno na zadnji dan starega leta zmanjkalo dračja. » Do gozda stopim, « si je rekla. » Nekaj suhih vej bom že našla, da podkurim z njimi. « In se je odpravila v gozd.

Hodi, hodi, pobira dračje – pa pred seboj kar naenkrat zagleda veliko votlino.

» Čudno,« si reče deklica. » Tako velika votlina, pa je nisem opazila še nikoli. Le kaj je v njej? «

Tako radovedna je bila, da je pokukala vanjo. Pa ni videla nič. Zato je stopila naprej in bolj ko je hodila, večja je postajala votlina. Na vsem lepem je deklica pred seboj zagledala mogočno kamnito mizo.

Za mizo je sedel velik mož z zlato krono na glavi. Sam kralj Matjaž je bil. Sklanjal se je nad mizo in spal. Tako dolgo je že spal, da so se mu brki že sedemkrat ovili okoli mize: trikrat in trikrat in še enkrat. » Spi, « si je tiho rekla deklica in previdno stopila dalje. Za kraljem Matjažem je zagledala veliko vojsko, a vsi vojščaki so spali. Ta je slonel ob steni, oni se je naslanjal na konja, ta je ležal na svojem plašču, spet drugi kar na tleh. In nobeden se ni niti malo premaknil.

Deklica je gledala njihovo lepo opravo, gledala je njihove zdrave in močne konje, pa se ji je pogled ustavil na kupu sena.

» Glej no, « si je rekla, » kako nenavadno rumeno seno! « In kdo ve zakaj se je sklonila, pobrala je šop sena in ga položila v predpasnik. Ko je po njem segla še enkrat, je nehote prijela tudi za konjsko verigo.

Čisto počasi jo je položila nazaj, a veriga je vseeno zarožljala tako glasno, da se je stresla cela votlina. Vsi vojščaki so se premaknili. Kralj Matjaž je odprl oči in začudeno pogledal naokrog.

Deklica pa je prestrašeno poskočila in stekla iz votline. Šele ko je pritekla do znane poti, si je upala ozreti. In kaj je zagledala? Da ni votline nikjer več. Na njenem mestu se je dvigalo samo ostro sivo skalovje. Zdaj se je šele prestrašila! Tekla je, tekla, čisto do doma. In šele ko je za sabo zaprla vrata, je začutila, da je njen predpasnik medtem postal čudno težak.

Položila ga je na mizo, ga razgrnila in res v njem ni našla sena. Samo čisto zlato se ji je zableščalo pred očmi. Zlato kralja Matjaža.

Seveda so to izvedeli tudi drugi ljudje. Še marsikateri se je trudil, da bi prišel v Matjaževo votlino, pa ni uspelo še nikomur. Kajti vanjo lahko pride le tisti, ki si res želi, da bi se kralj Matjaž spet vrnil. In še to ne vsak. Le tisti ki pride, ki se pred sivim skalovjem znajde na zadnji dan starega leta, pa še sam ne ve, kdaj in kako. Prav zares.

SREDA, 6.5.2020:

Glasno preberi pravljico.

V zvezek za slj napiši vaja in iz pravljice izpiši vse **vprašalne** povedi, vse **vklične** povedi in pet **pripovednih**. V zvezku jih ustrezno označi. Bodi pozoren na končna ločila!

PETEK, 8.5.2020

Ponovno tiho preberi pravljico.

V zvezek za književnost napiši naslov **Zlato kralja Matjaža** in pod naslov zapiši, katere pravljичne značilnosti se pojavijo v prebrani pravljici.

Napiši nadaljevanje zgodbe. (vsaj 15 povedi)